

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Václava Štencla a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce: **Z. K.**, zastoupeného JUDr. Mgr. Jiřím Drobečkem, advokátem se sídlem Štefánikova 4, 695 01 Hodonín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.04.2014, č. j. JMK 42320/2014, sp. zn. S-JMK 42320/2014/OD/St,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“) domáhal zrušení výroku II. v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo v části zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, odboru dopravy a přestupků (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 19.02.2014, č. j. MUHOCJ 17245/2014 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodoval o námitkách žalobce proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení registru řidičů ze dne 11.3.2013, kterým bylo dosaženo 12 bodů, a dále pak proti zbývajícím přestupkům ze dne 22.07.2012, 14.04.2012, 02.01.2012, 04.03.2011, 14.01.2008 a 29.11.2006, jež byly uvedeny v evidenční kartě řidiče a za které byly žalobci zaznamenány body v bodovém hodnocení řidičů, tak, že tyto námitky podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“) zamítl a provedené záznamy bodů v registru řidičů potvrdil.

Napadeným rozhodnutím bylo výrokem I. prvostupňové rozhodnutí v části, ve které byly podle ustanovení § 123f odst. 3 silničního zákona zamítnuty námitky žalobce podané dne 16.04.2013 proti záznamu bodů v registru řidičů ze dne 29.11.2006, provedeném na základě oznámení PČR OŘ Hodonín, Obvodního oddělení Hodonín, č. j. ORHO-277/HO-BP-2006, přestupek ze dne 29.11.2006, a tento záznam byl potvrzen, podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zrušena a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Výrokem II. napadeného rozhodnutí bylo odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí v části, ve které byly podle ustanovení § 123f odst. 3 silničního zákona zamítnuty námitky žalobce podané dne 16.04.2013 proti záznamu bodů v registru řidičů ze dne 11.03.2013, tedy poslednímu záznamu, kterým bylo dosaženo 12 bodů, a dále proti zbývajícím přestupkům ze dne 22.07.2012, 14.04.2012, 02.01.2012, 04.03.2011 a 14.01.2008, které byly provedeny na základě oznámení PČR OŘ Hodonín, DI Hodonín, č. j. ORHO-439/PŘ-2008-07, přestupek ze dne 14.01.2008, oznámení PČR KŘP JmK, ÚO DI Hodonín, č. j. KRPB-27858/PŘ-2011-060606, přestupek ze dne 04.03.2011, oznámení PČR KŘP JmK, ÚO DI Hodonín, č. j. KRPB-1300/PR-2012-060606, přestupek ze dne 02.01.2012, oznámení PČR KŘP JmK OSDP, dálničního oddělení Podivín, č.j. KRPB-96599/PŘ-2012-0600043, přestupek ze dne 14.04.2012, oznámení PČR KŘP JmK, ÚO DI Hodonín, OCP, oddělení pobytové kontroly, č. j. KRPB-4/8856/PŘ-2012-060023, přestupek ze dne 22.07.2012, oznámení PČR KŘP JmK, ÚO DI Hodonín, č.j. KRPB-60343/PŘ-2013-060606, přestupek ze dne 11.03.2013, a tyto záznamy bodů v registru řidičů byly potvrzeny, podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo v této části potvrzeno.

II. Shrnutí žalobních bodů

V žalobě ze dne 16.06.2014, doručené zdejšímu soudu dne 18.06.2014, žalobce brojil proti výroku II. napadeného rozhodnutí. Žalobce nejprve uvedl, že proti napadeného rozhodnutí podal návrh na jeho přezkum, kdy dne 11.06.2014 obdržel vyrozumění o tom, že byl tento návrh postoupen Ministerstvu dopravy ČR.

Své žalobní body uplatnil následovně.

Žalobce konstatoval, že s ohledem na obsah napadeného rozhodnutí je zřejmé, že je v současné době na žalobce nahlíženo jako na osobu, která v důsledku napadeného rozhodnutí ztratila oprávnění řídit motorová vozidla, neboť žalovaný je toho názoru, že žalobce má po právu v registru řidičů (resp. v evidenční kartě) proveden záznam 12 bodů, kdy tato

skutečnost žalobce *de iure* i *de facto* vyřadila z možnosti užívat jeho motorové vozidlo, které potřebuje pro své osobní i rodinné účely.

Žalovaný se dle žalobce při řešení otázky, zda se žalobce vůbec mohl dopustit přestupku dne 11.03.2013, zcela odchýlil od právního názoru Nejvyššího správního soudu, vyjádřeného v jeho rozhodnutí pod sp. zn. 5 As 118/2011, kdy právě s přihlédnutím k argumentaci Nejvyššího správního soudu lze mít za to, že napadené rozhodnutí je vadné.

Žalobce podotkl, že žalovaný již jednou svým rozhodnutím ze dne 04.12.2013 vyhověl odvolání žalobce a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Žalobce byl poté poučen o možnosti opětovně se seznámit s podklady pro rozhodnutí, když při této příležitosti do správního spisu doložil listinu nazvanou jako lékařské potvrzení. Dále poukázal na výše specifikované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, resp. na skutečnost, že se nemohl dne 11.03.2013 dopustit přestupku, a proto mu tak nemohly být za jednání ze dne 11.03.2013 v registru řidičů (resp. v evidenční kartě řidiče) zaznamenány body. Správní orgán I. stupně však k přiložené listině a k právní argumentaci žalobce nepřihlédl a námitky jako nedůvodné zamítl.

Podanou žalobou se tedy žalobce domáhal soudního přezkumu správního rozhodnutí v té části, ve které bylo zamítnuto jeho odvolání. Správní orgány jsou toho názoru, že se žalobce skutečně dne 11.03.2013 dopustil přestupku, neboť při policejní kontrole tohoto dne nebyl podle tvrzení policistů během jízdy připoután bezpečnostním pásem a rovněž u sebe neměl lékařské potvrzení, které by prokazovalo, že se tato obecná povinnost na žalobce nevztahuje, což vyplývá z listiny nazvané jako „blok na pokutu č. D 1465696“, a proto tedy v souladu se zákonem došlo k záznamu dvou bodů v registru. Žalobce má však za to, že se dne 11.03.2013 nemohl dopustit přestupku tak, jak je tento skutkově popsán v předmětné listině, neboť disponoval lékařským potvrzením. Argumentace správních orgánů tedy není správná a nemůže být tedy správný ani závěr o tom, že záznam dvou bodů v registru byl proveden v souladu se zákonem. Žalobce je přesvědčen, že se dne 11.03.2013 nemohl dopustit přestupku, neboť byl v tento okamžik držitelem lékařského potvrzení, a proto byl osobou vyloučenou z obecné povinnosti poutat se za jízdy bezpečnostním pásem. V důsledku neodpovědnosti žalobce za vytýkané jednání, které policisté kvalifikovali jako přestupek, tak nemohlo dojít ani k právoplatnému záznamu bodů v registru řidiče – žalobce. Námitka pro poslední záznam bodů v registru je tak dle názoru žalobce zcela důvodná a správní orgány této měly vyhovět, a proto je nutné napadené rozhodnutí označit za vadné.

Žalobce nepochyboval, že jeho jednání ze dne 11.03.2013 nemůže naplňovat skutkovou podstatu přestupku, za který může dojít k oprávněnému záznamu dvou bodů v registru řidiče. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, jestli mu po právu náleží výjimka vyplývající z předloženého lékařského potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy a zda byl takovou osobou v době konání silniční kontroly. I z hlediska procesního práva je napadené rozhodnutí vadné, neboť žalovaný k tomuto dospěl tak, že porušil pravidla ovládající dokazování na poli správního práva, když minimálně nedošlo postupem žalovaného k naplnění zásady vyplývající z ustanovení § 3 správního řádu.

S ohledem na vše výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí ve výroku II. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 19.04.2017, doručeném zdejšímu soudu dne 25.04.2017, nejprve uvedl, že na základě výzvy krajského soudu žalovaný sdělil, že žalobce podal dne 20.05.2014 podnět k přezkumnému řízení ve věci žalobou napadeného pravomocného rozhodnutí, přičemž správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, tomuto podnětu nevyhověl a postoupil jej dne 09.06.2014 spolu se souvisejícím materiálem v souladu s ustanovením § 95 správního řádu nadřízenému správnímu orgánu, Ministerstvu dopravy ČR, k projednání. Dne 10.04.2017 bylo Ministerstvem dopravy doručeno žalovanému na vědomí sdělení k podnětu o provedení přezkumného řízení a současně mu byl vrácen i spisový materiál k věci, avšak toliko spis správního orgánu I. stupně. Postoupený spis správního orgánu I. stupně však obsahuje podstatnou část relevantních podkladů. Pro případ, že by krajský soud považoval za vhodné vyžádat si předmětnou část spisové dokumentace přímo u Ministerstva dopravy ČR, sdělil žalovaný adresu pro tuto žádost.

Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť napadené rozhodnutí považoval za správné a náležitě odůvodněné. Žalovaný měl za to, že správní orgán I. stupně i on samotný při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou. Pokud se týká žalobcem namítaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 118/2001, trval žalovaný na závěru, že tento rozsudek není případný, neboť řeší zcela odlišnou situaci, kdy správní orgán nedoplnil do spisu příslušný pokutový blok, nýbrž vycházel pouze z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. V nyní projednávané věci je však situace zcela jiná, neboť správní orgán I. stupně do spisu pokutový blok ze dne 11.03.2013 doplnil a tento byl řádně vyplněn a žalobcem podepsán. Žalovaný tak zcela odkázal na příslušnou část napadeného rozhodnutí, kde se těmito skutečnostmi dostatečně a náležitě zabýval.

Žalovaný dále konstatoval, že v námitkovém řízení se nezkoumá skutkový stav v ohledu spáchání daného přestupku, nýbrž existence zákonných podkladů pro záznam bodů a správnost provedeného záznamu, což správní orgán I. stupně také učinil a záznam náležitě přezkoumal. Splňovaly-li tedy podklady pro záznam bodů zákonné předpoklady a tento záznam byl na základě těchto podkladů správně proveden, nebyl již skutečný skutkový stav relevantní a správní orgán nemohl jinak, než rozhodnout tak, jak rozhodl. Tato námitka tedy není důvodná, neboť skutkový stav, jehož okolnosti žalobce zpochybňuje, není předmětem námitkového řízení, a není tedy relevantní, zda žalobce vlastnil v příslušnou dobu potvrzení lékaře. V podrobnostech žalovaný opětovně odkázal na napadené rozhodnutí.

K povinnosti vyplývající z ustanovení § 3 správního řádu žalovaný uvedl, že tato povinnost správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, není absolutní a správní orgán není povinen zjistit vyčerpávajícím způsobem každou jakkoli zanedbatelnou okolnost daného případu, nýbrž se tato povinnost vztahuje pouze na skutečnosti relevantní pro dané řízení. V námitkovém řízení se však skutkový stav týkající se spáchání daného přestupku nezkoumá, a skutečnost, zda žalobce vlastnil v příslušnou dobu potvrzení od lékaře a zda mu tedy v této době po právu náležela příslušná výjimka, není předmětem daného řízení o námitkách. Pokud tedy žalobcem namítané skutečnosti nebyly pro předmětné řízení o námitkách relevantní a skutkový stav se v tomto řízení vůbec nezkoumal a ani se nezkoumá, nebylo zjevně třeba tyto skutečnosti zjišťovat. Správní orgány se tak

nemohly dopustit porušení ustanovení § 3 správního řádu. I v tomto případě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný tedy uzavřel, že napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce a správní orgány se již se všemi námitkami žalobce, jež uvedl ve své žalobě, dostatečně vypořádaly ve svých rozhodnutích, přičemž žalobce nebyl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. S ohledem na vše výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Ve správním spise se nachází mj. oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 12.03.2013, č.j. KRPB-60343/PŘ-2013-060606, sepsané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Územním odborem Hodonín, Dopravním inspektorátem, ze kterého vyplývá, že žalobce dne 11.03.2013 v 09:40 hod na ulici v nebyl při řízení motorového vozidla značky R. T., RZ:, za jízdy připoután bezpečnostním pásem a LP nevlastní. Dále je v tomto uvedeno, že žalobcem tímto porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, za což mu byla udělena bloková pokuta ve výši 500 Kč. Jako číslo pokutového bloku zde bylo označeno FD/2013 D1465696. Součástí správního spisu je dále evidenční karta řidiče (žalobce) ze dne 30.04.2013, ve které je zaneseno celkem sedm přestupků žalobce, a dále výpis z bodového hodnocení řidiče (žalobce), ze dne 30.04.2013, ve kterém je uvedeno: „*Aktuální stav bodového hodnocení výše jmenované osoby je 12 bodů.*“

Z obsahu předloženého správního spisu soud dále zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.

Dne 12.04.2013 bylo žalobci doručeno Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 02.04.2013, sp. zn. 31727/2013/OdaP/DSA, kterým bylo žalobci oznámeno, že ke dni 11.03.2013 dosáhl celkového počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušením povinností stanovených silničním zákonem. Dále bylo správním orgánem I. stupně žalobce sděleno, že dle ustanovení § 123c odst. 3 silničního zákona je žalobce vyzván k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu uvedenému úřadu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení. Současně je tímto sdělováno žalobci, že uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno, pozbývá řidičské oprávnění dle ustanovení § 123 odst. 3 silničního zákona. Žalobce byl taktéž poučen o tom, že proti provedení záznamu bodů může podat písemné námitky u správního orgánu I. stupně, který provedení záznamu zpracoval. Budou-li námitky shledány oprávněnými, nejpozději do 10 pracovních dnů úřad provede opravu záznamu o dosaženém počtu bodů v registru řidičů a neprodleně jmenovaného písemně vyrozumí o provedené opravě. Shledá-li úřad uplatněné námitky jako neodůvodněné, zamítne je a provedený záznam potvrdí.

Dne 16.04.2013 byla správnímu orgánu I. stupně doručena námitka proti záznamu bodů ze dne 11.03.2013 pod č. j. KRPB-60343/PŘ-2013-060606. V podané námitce bylo uvedeno, že žalobce nesouhlasí s provedeným záznamem, protože je držitelem lékařského potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostním pásem na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů (dle ustanovení § 6 a § 9 silničního zákona), vydaného na základě lékařské zprávy – nález ze dne 18.12.2012. Žalobce se omluvil, že toto potvrzení nepředložil policistovi při přestupku, ale v daný den oslavoval narozeniny a v daném shonu si neuvědomil, že lékařské potvrzení vlastní, a že nesmí být připoután. Poté dle žalobce zřejmě došlo s policistou k nedorozumění a tento jej za toto jednání pokutoval v blokovém řízení. Žalobce upozornil, že k tomuto podal podnět k provedení přezkumu dne 08.04.2013. Žalobce uvedl, že body ze dne 11.03.2013 mu byly uděleny neprávem a v rozporu s ustanovením § 84 až § 86 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), který stanoví, že peněžní pokuta je jedinou sankcí, kterou lze v blokovém řízení uložit. Pokutu žalobce na místě zaplatil, ale s udělenými body do bodového systému karty řidiče nesouhlasil. Žalobce k těmto námitkám připojil Podnět k provedení přezkumného řízení ve věci pravomocného rozhodnutí (pokuty uložené v blokovém řízení) ze dne 11.03.2013 pod č. j. KRPB-60343/PŘ-2013-060606, evidováno ORP Hodonín, č. j. 24903/13, ve kterém nad rámec podané námítky uvedl, že o lékařském potvrzení řekl již zasahujícímu strážníkovi, který měl celou věc ze své pravomoci postoupit ke správnímu řízení a nikoli tento přestupek projednávat v blokovém řízení. Proto žalobce žádal o zrušení dané pokuty, neboť nebylo postupováno dle zákona o přestupcích, kdy nebyl přestupek spolehlivě zjištěn, tudíž nemohlo být rozhodováno o blokovém řízení a už vůbec neměly být zapsány body do karty řidiče. Přílohou podané námítky byl rovněž tiskopis nazvaný jako „Lékařská zpráva – nález“ ze dne 18.12.2012, zpracovaná MUDr. O. H., lékařem v Nemocnici, p.o., Interní a osteologické ambulanci, ve které je mj. uvedeno: „Nyní přichází pro recid. Bolesti sternokostálního skloubení vlevo, vazba na dechové exkurze, bolesti při námaze i v klidu, typicky při jízdě autem (bezpečnostní pás).“ Závěrem je zde uvedeno: „(...) vydáno lékařské potvrzení o výjimce z použití bezpečnostních pásů na dobu 6 měsíců.“ Dále bylo žalobcem předloženo lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů ze dne 18.12.2012 (dále též „lékařské potvrzení“) s tím, že potvrzení se vydává do 18.06.2013.

Dne 30.04.2013 bylo dále vydáno Oznámení o zahájení řízení o námitkách věci záznamu o počtu řidičem dosažených bodů v bodovém hodnocení, ve kterém bylo žalobci sděleno, že jelikož byl v námitkách splněn požadavek uvedený v ustanovení § 123f odst. 4 silničního zákona, běh lhůt pro pozbytí řidičského oprávnění uvedený v ustanovení § 123c odst. 3 silničního zákona, se přerušil, přičemž řidič případně pozbude řidičské oprávnění ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o podaných námitkách.

Součástí spisu je dále dokument nazvaný „Přešetření Vašeho podání“ ze dne 03.05.2013, č. j. KRPB-84227-7/ČJ-2013-0600DP, vydaný Policií ČR, Krajským ředitelstvím Jihomoravského kraje, Odborem služby dopravní policie (dále též „Policie ČR“), ze kterého vyplývá, že posouzením správního orgánu nebylo shledáno, že by rozhodnutí zakročujícího policisty ze dne 11.03.2013, kterým žalobci byla za přestupek uložena pokuta v blokovém řízení ve výši 500 Kč bylo v rozporu s právními předpisy, neboť přestupek byl policistou spolehlivě zjištěn, protiprávní jednání bylo správně právně kvalifikováno a bloková pokuta ve výši 500 Kč byla uložena v souladu s ustanovením § 125c odst. 6 písm. a) silničního zákona, kdy převzetí části „A“ pokutového bloku č. D 1465696, série FD/2013, bylo potvrzeno

podpisem žalobce v pravé spodní části vystaveného pokutového bloku. Dle Policie ČR je tak podle obecného právního výkladu dovozováno vyjádření souhlasu s přestupkem, respektive s jeho projednáním v blokovém řízení a ochoty stanovenou blokovou pokutu zaplatit, neboť podpis na pokutovém bloku lze chápat jako vyjádření souhlasu se spácháním uvedeného přestupku včetně způsobu jeho vyřízení. Dále je zde uvedeno, že z úředního záznamu vyplývá, že byl žalobce zastaven jako řidič motorového vozidla z důvodu nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem, přičemž na dotaz policisty žalobce odpověděl, že lékařské potvrzení nevlastní a ani jej nikdy nevlastnil. Projev svobodné vůle k vyřízení věci v blokovém řízení vedl k vystavení pokutového bloku, jenž splňoval všechny náležitosti dle ustanovení § 84 odst. 4 zákona o přestupcích. Z výše uvedených důvodů proto Policie ČR neměla pochybnost o zjištěném porušení a realizovaném blokovém řízení, neboť toto proběhlo v souladu se zákonem. Správní orgán uvedl, že je třeba se smířit s tím, že uložením blokové pokuty je věc pravomocně skončena a proti pokutě uložené v blokovém řízení se nelze dále odvolat. Ze strany správního orgánu proto nebyl dán zákonný důvod ke zrušení posuzovaného rozhodnutí policisty v blokovém řízení a nebyly zjištěny důvody pro zahájení přezkumného řízení.

Ve spise je dále založeno odvolání žalobce proti rozhodnutí č. j. KRPB-84227-7/ČJ-2013-0600DP (adresované Policii ČR), ve kterém žalobce žádal o přezkumné řízení, neboť byl dle žalobce policista 3x upozorněn, že lékařské potvrzení pouze nemá u sebe a nikoliv, že jej nevlastní, dále byl policista před podpisem blokové pokuty upozorněn, zda je pokuta pouze za nepředložení potvrzení, na což policista souhlasně odpověděl, dále jelikož žalobce neměl u sebe brýle na čtení, na což policistu taktéž několikrát upozornil, žalobce se dotazoval, zda je v pokutovém bloku napsáno, že pouze nepředložil potvrzení, a bylo mu tvrzeno, že ano, a dále z důvodu, že má žalobce ve svém trvalém bydlišti vážně nemocnou matku, kterou vozí po lékařských vyšetřeních, a proto bez řidičského průkazu nemůže být, jelikož pojišťovny nechtějí proplácet cesty sanitkou.

Dne 24.05.2013 byl poté Policií ČR vydán přípis pod č. j. KRPB-84227-9/ČJ-2013-0600DP, kterým bylo žalobci sděleno, že na jeho podnět bylo reagováno podrobným sdělením dne 03.05.2013 a správní orgán nadále setrvává na svém stanovisku a skutkové podstatě spáchaného přestupku.

Dále je ve spisu kopie bloku na pokutu č. D 1465696 ze série FD/2013 ze dne 11.03.2013 (dále též „blok na pokutu“), ve které je k přestupkovému jednání uvedeno: „09:40 hod 11.3.2013 H. ul. Ž. č.p. ..., Za jízdy nepřipoután bez. pásem – LP nevlastní § 6/1a zákona č. 361/2000 Sb.“ Dále je zde uvedeno, že pokuta byla uložena za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona ve výši 500 Kč. V předmětném bloku na pokutu byl žalobce rovněž poučen o tom, že proti uložení pokuty se nelze odvolat. Pod bodem 9 je dále uvedeno, že žalobce souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení, a že potvrzuje, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí a potvrzuje převzetí části A bloku dne 11.03.2013, což je následně potvrzeno vlastnoručním podpisem žalobce.

Ve spise je taktéž založeno Vyrozumění účastníka řízení před vydáním rozhodnutí ze dne 10.06.2013, sp. zn. 9727/2013/OdaP/DSA/Br a úřední záznam ze dne 17.06.2013, č. j. 9727/2013/OdaP/DSA/Br o nahlédnutí do spisu, ve kterém je mj. uvedeno, že účastník řízení sdělil, že si je přestupků vědom, nesouhlasí však s přestupkem, kdy řídil bez pásů, podal návrh na přezkumné řízení Policii ČR, návrh byl zamítnut. Uvedl, že lékařské potvrzení

vlastnil, zápis v bloku, že je nevlastní, přehlédln, neměl s sebou brýle. Žalobce konstatoval, že zváží další kroky ke své obhajobě, přičemž návrhy na doplnění nepodal.

Ve spise se dále nachází žádost o přerušení řízení o námitkách ze dne 18.06.2013, která je odůvodněna podáním dalšího podnětu k přezkumnému řízení ze dne 08.04.2013 ve věci udělení blokové pokuty ze dne 11.03.2013, vedené pod č. j. KRPB-60343/PŘ-2013-060606. Usnesením ze dne 03.07.2013, sp. zn. MUHOCJ 64571/2013, bylo žádosti žalobce vyhověno a řízení o námitkách proti záznamu bodů v systému bodového hodnocení řidičů bylo přerušeno. Usnesením o určení lhůty k provedení úkonu ze dne 03.07.2013, sp. zn. MUHOCJ 64605/2013, byla správním orgánem stanovena lhůta k uplatnění práv žalobce do doby výsledku podaného podnětu k přezkumnému řízení, nejdéle však do 30.07.2013.

Dne 12.08.2013 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno prostřednictvím právního zástupce žalobce sdělení Policie ČR ze dne 16.07.2013, č. j. KRPB-167199-2/ČJ-2013-0600DP, ve kterém Policie ČR žalobci sdělila, že i přes opětovný podnět žalobce tato setrvává ve věci předmětného přestupku na svém stanovisku a plně se odvolává na sdělení zaslané dne 03.05.2013, neboť v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední podle ustanovení § 94 odst. 1 správního řádu přezkoumávají pravomocná rozhodnutí pouze v případech, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí jsou v souladu s právními předpisy. Posouzením předložené spisové dokumentace však správní orgán neshledal podnět důvodným a nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by pro svoji povahu umožňovaly zahájení přezkumného řízení, a tedy zrušení nebo změnu uložené sankce ve smyslu ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu.

Dne 02.09.2013 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí pod č. j. MUHOCJ 83639/2013, ve kterém správní orgán I. stupně o podaných námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů rozhodl tak, že tyto podle ustanovení § 123f odst. 3 silničního zákona zamítl a provedení záznamy bodů v registru řidičů potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 20.09.2013 blanketní odvolání, které následně dne 08.11.2013 doplnil. Rozhodnutím ze dne 04.12.2013, sp. zn. S-JMK 132760/2013/OD/St, č. j. JMK 132760/2013, žalovaný výše specifikované rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, když shledal pochybení v chybném vymezení předmětu řízení o námitkách proti záznamu bodů, kdy z odůvodnění rozhodnutí žádným způsobem nevyplývalo, jak k vymezení předmětu řízení správní orgán I. stupně dospěl. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto žalovaný označil za nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění rozhodnutí nebylo zjištěné, jak správní orgán dospěl k závěru o předmětu řízení, tj. proč přezkoumal pět záznamů bodů žalobce v registru řidičů, ačkoliv tento brojil původně pouze proti jednomu záznamu, případně proč nepřezkoumal všech sedm záznamů žalobce v registru řidičů, když následně žalobce požadoval doložit pokutové bloky ke všem záznamům bodů v registru řidičů, nikoliv pouze k pěti.

Žalobce následně v návaznosti na výzvu správního orgánu I. stupně doplnil přípisem ze dne 17.02.2014 jako podklad před vydáním rozhodnutí lékařské potvrzení s odůvodněním, že tuto listinu považuje za takovou rozhodující právní skutečnost, jenž má podstatný vliv na posouzení důvodnosti námitek, přičemž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.03.2012, č. j. 5 As 118/2011-103. Dle žalobce je tedy patrné, že se žalobce jakožto držitel potvrzení vydaného dne 18.12.2012 nemohl dne 11.03.2013 dopustit vytýkaného přestupku. Tento závěr platí dle žalobce i tehdy, pokud by se v rámci dokazování podařilo

prokázat, že žalobce dne 11.03.2013 policejní hlídce konající dopravní kontrolu předmětné potvrzení nepředložil, což však žalobce popřel.

Součástí správního spisu je dále výše specifikované prvostupňové rozhodnutí, v jehož odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že správní orgán při záznamu bodů postupuje na základě samotného rozhodnutí nebo na základě oznámení o nabytí právní moci rozhodnutí (správního orgánu nebo soudu) nebo na základě oznámení Policie ČR nebo obecní policie o uložení pokuty v blokovém řízení. To jsou pro správní orgán relevantní podklady pro záznam bodů. V řízení o námitkách tak správnímu orgánu nepřísluší přezkoumávat již pravomocná rozhodnutí, kterými byly uloženy sankce za jednání zařazená do bodového hodnocení. Pokud takové rozhodnutí existuje (byť je dle názoru žalobce nesprávné), je nutno body zaznamenat. Správní orgán provádějící záznam bodů je těmito rozhodnutími, dokud nejsou příslušnými správními orgány v rámci mimořádných opravných prostředků zrušeny či změněny, vázán. Pro řízení o námitkách by bylo relevantní pouze zrušení, popřípadě změna rozhodnutí, na základě kterého by byl proveden záznam bodů. Dokud však k tomuto nedojde, nemají námitky směřující do zákonnosti rozhodnutí žádný vliv na správnost záznamu bodů. Dle správního orgánu I. stupně nemá otázka zákonnosti pravomocného rozhodnutí charakter předběžné otázky v řízení o námitkách a správní orgán není bez dalšího povinen vyčkávat se svým rozhodnutím o námitkách na případné rozhodnutí ve věci opravného prostředku. Právní úprava neumožňuje správnímu orgánu při provádění záznamu bodů brát do úvahy jakékoliv jiné skutečnosti, stejně tak nedává jakýkoli prostor pro správní uvážení příslušného správního orgánu. Při hodnocení mj. pokutového bloku ze dne 11.03.2013 dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že byly body zapsány za pravomocné rozhodnutí o uložení sankce za přestupek řešený v blokovém řízení, když fotokopie bloků byly správním orgánem I. stupně vyžádány a údaje v nich souhlasí s údaji uvedenými Policií ČR v jednotlivých oznámeních. Bloky nenesou vady, pro které by vznikly pochybnosti o správnosti vydaných rozhodnutí. Body v bodovém systému hodnocení řidiče byly zapsány v souladu se silničním zákonem. Správní orgán I. stupně shledal, že ač není jednoznačně vyloučeno, že žalobce k datu 11.03.2013 vlastnil potvrzení lékaře, není předmětem řízení o námitkách hodnocení této skutečnosti. Pokutový blok obsahuje veškeré formální náležitosti a taktéž výslovné uvedení stavu „LP nevlastní“. Z výrazu „nevlastní“ správní orgán dovodil projev stavu, kdy osoba není držitelem věci, nikoli pouze stav předmětu, který vlastní a nemá momentálně při sobě. Dle názoru správního orgánu I. stupně poté byla v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 As 118/2011-103, řešena skutkově zcela odlišná situace. Dne 07.03.2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání žalobce, které bylo následně doplněno dne 20.03.2014.

Dne 23.04.2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které je předmětem tohoto soudního přezkumu. V odůvodnění výroku II. napadeného rozhodnutí, konkrétně v odůvodnění výroku týkajícího se nesouhlasu žalobce se záznamem bodů ze dne 11.03.2013, na jehož podkladě dosáhl celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení, žalovaný odkázal na své rozhodnutí ze dne 04.12.2013, č. j. JMK 132760/2013, kdy na závěrech tam uvedených trvá, přičemž žádné okolnosti vedoucí ke změně zde uvedeného závěru týkající se správnosti a zákonnosti záznamu tří bodů ze dne 11.03.2013 žalovaný neshledal. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 As 118/2011-103, považoval žalovaný za nepřipadný, kdy se v předmětném judikátu jednalo o zcela odlišnou situaci, kdy správní orgán nedoplnil do spisu příslušný pokutový blok, když vycházel pouze z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Takový situace však v nyní řešeném případě nenastala. Žalovaný

uvedl, že v námitkovém řízení se nezkoumá skutkový stav týkající se spáchání daného přestupku, nýbrž existence zákonných podkladů pro záznam bodů a správnost provedeného záznamu, což správní orgán I. stupně taktéž učinil a záznam v zákonných intencích přezkoumal. Tento závěr je poté zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný proto rozhodl tak, jak je uvedeno výše v textu tohoto rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Krajský soud dále považoval za důležité poznamenat rozhodné skutečnosti, jež měly vliv na dobu rozhodování zdejšího soudu v této věci. V tomto směru je nutné uvést, že žalobce podal dne 20.05.2014 podnět k přezkumnému řízení, přičemž žalovaný tomuto nevyhověl a dne 09.06.2014 jej postoupil Ministerstvu dopravy ČR, a to včetně spisů sp. zn. S-JMK 42320/2014/OD/St a sp. zn. 9272/2013/OdaP/DSA/Br. Zdejší soud přípisem opakovaně urgoval žalovaného i Ministerstvo dopravy ČR k předložení správního spisu, neboť bez jeho znalosti nebylo možné ve věci podané žaloby rozhodnout. Jelikož na tuto žádost nebylo ze strany žalovaného (resp. Ministerstva dopravy ČR, které spisovou dokumentací disponovalo) nikterak reagováno a žalobcem byl ve věci podán zákonem připouštěný podnět k Ministerstvu dopravy ČR, bylo zdejším soudem řízení v souladu s ustanovením § 48 odst. 3 písm. a) s.ř.s. přerušeno, a to usnesením ze dne 11.06.2015, č. j. 31 A 37/2014-61. Poté, co Ministerstvo dopravy ČR podáním ze dne 13.02.2017 sdělilo soudu, že ve věci podaného podnětu bylo dne 07.02.2017 pod č. j. 545/2016-160-SPR/7 oznámeno zmocněnci žalobce, že nebyl shledán důvod k přezkumnému řízení ve věci napadeného rozhodnutí žalovaného, odpadla tímto překážka, pro kterou nebylo možné v řízení pokračovat. Vzhledem k této skutečnosti proto bylo soudem následně vydáno v souladu s ustanovením § 48 odst. 5 s.ř.s. usnesení o pokračování v řízení ze dne 16.02.2017, č. j. 31 A 37/2014-84.

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud následně přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné,

lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č. j. 2 As 85/2011-170 všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, náleží 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“* V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že *„... je-li povinnost krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“*. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. náleží ze dne 20.06.1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, náleží 34, str. 257, a náleží ze dne 26.06.1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, náleží 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak

nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č. j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č. j. 1 Afs 53/2007-34 (dostupný na www.nssoud.cz), bylo vysloveno, že „... je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008, č. j. 5 As 29/2007-64, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „... je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání, resp. se všemi navrhovanými důkazy k prokázání v odvolání tvrzených skutečností, je třeba připomenout, že mu žádný právní předpis nestanoví povinnosti vypořádávat námitky či jednotlivé důkazy ve stejné struktuře, v jaké žalobce podal odvolání. Je pouze na žalovaném, aby odvolací námitky či navržené důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zdejší soud má taktéž za to, že zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

Dle ustanovení § 6 odst. 1 silničního zákona řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu

Dle ustanovení § 6 odst. 2 písm. b) silničního zákona ustanovení odstavce 1 písm. a) neplatí pro řidiče, který nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů.

Dle ustanovení § 123a silničního zákona bodovým hodnocením se zajišťuje sledování opakovaného páchání přestupků, jednání, které má znaky přestupku podle jiného právního předpisu, nebo trestných činů, spáchaných porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla nebo že se řidič porušování těchto povinností nedopouští. Přehled jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání je stanoven v příloze k tomuto zákonu.

Dle ustanovení § 123b odst. 1 silničního zákona řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.

Dle ustanovení § 123b odst. 2 písm. a) silničního zákona záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním

právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení.

Dle ustanovení § 123c odst. 1 silničního zákona příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů.

Dle ustanovení § 123c odst. 3 silničního zákona příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.

Dle ustanovení § 123f odst. 1 silničního zákona nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Dle ustanovení § 123f odst. 2 silničního zákona shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.

Dle ustanovení § 123f odst. 3 silničního zákona shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

Žalobce v podané žalobě rozporoval jeden záznam tří bodů za přestupek spáchaný dne 11.03.2013, spočívající v porušení povinnosti řidiče motorového vozidla být za jízdy připoután bezpečnostním pásem ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) a § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Žalobce tvrdil, že se tohoto přestupku nemohl dopustit, neboť byl v předmětné době držitelem lékařského potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů.

Krajský soud při posouzení námitek žalobce vycházel z aktuální a konstantní judikatury, která se problematikou námitek proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů již podrobně zabývala.

Předně je třeba v souladu se závěry správních orgánů konstatovat, že je nutné mezi sebou rozlišovat řízení o jednotlivých přestupcích v podobě blokového či standardního správního řízení o přestupku a řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů.

V řízení o přestupku v podobě blokového či standardního správního řízení o přestupku se projednává skutková stránka věci, tedy zda se stal skutek definovaný zákonem jako přestupek, zda byl řidič obviněný z jeho spáchání taktéž jeho pachatelem, popřípadě další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. Na druhé straně předmětem řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je pouze to, zda pro záznam existuje způsobilý podklad (pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu ustanovení § 123b odst. 1 a 2 silničního zákona), zda byl záznam proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodového hodnocení dle přílohy k silničnímu zákonu. Proti provedenému záznamu lze tedy namítat kupříkladu skutečnost, že řidič žádný přestupek nespáchal či že mu byl zaznamenán nesprávný počet bodů (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.08.2009, č. j. 9 As 96/2008-44, či ze dne 03.11.2016, č. j. 9 As 152/2016-18; všechny citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

O zaznamenávání bodů se tudíž nevede žádné správní řízení a nevydává se o něm správní rozhodnutí. Ten, jehož se záznam týká, má však možnost se k záznamu vyjádřit ještě před jeho provedením. Komentář k silničnímu zákonu k tomu dále uvádí: „*Vychází se z předpokladu, že možnost vyjádřit se již měl v předcházejícím trestním či správním řízení, jehož výsledek (pravomocné rozhodnutí) je pro zaznamenání bodů určující. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je při zaznamenávání bodů vázán přílohou k zákonu, která při zaznamenávání bodů nepřipouští žádné správní uvážení. Zákon i přesto (či možná právě proto) upravuje možnost, jak se může řidič proti zaznamenaným bodům ohradit. Touto možností jsou písemné námitky, které se podávají u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností.(...) Podání, v němž jsou námitky obsaženy, je žádostí ve smyslu správního řádu (viz § 44 a 45 správního řádu) a úřad je musí vždy náležitě posoudit podle jeho skutečného obsahu. Při posuzování důvodnosti námitek správnímu orgánu nepřisluší přezkoumávat žádné z rozhodnutí podle § 123b odst. 1 (snad s výjimkou případů, kdy tento úřad sám rozhodoval v posledním stupni, a to při dodržení stanovených procesních postupů podle správního řádu). Je-li z obsahu podání zřejmé, že podání, ač formálně označené jako námitky, směřuje proti samotnému rozhodnutí o vině za přestupek či trestný čin, je namístež věc postoupit orgánu, který je příslušný k posouzení a případně k rozhodnutí, zda není dán důvod pro uplatnění mimořádných opravných či dozorčích prostředků. V rámci posouzení důvodnosti uplatněných námitek se může úřad zabývat pouze tím, zda předmětné rozhodnutí, které bylo podkladem pro záznam bodů, skutečně je v právní moci a zda byly body zaznamenány správně osobě a ve správné výši, přičemž je i nadále vázán pravomocným rozhodnutím, na jehož základě k zaznamenání bodů došlo (viz § 123b odst. 2). Podle § 73 odst. 2 správního řádu zde totiž platí, že pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, a pro všechny správní orgány. Stejně tak je pro správní orgány závazné i pravomocné rozhodnutí soudu.*“ (BUŠTA, Pavel, Jan KNĚŽÍNEK a Antonín SEIDL. *Zákon o silničním provozu: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2016. ISBN 978-80-906024-1-0).

Jelikož je hodnocení dosaženého počtu bodů primárně prováděno pouze na základě oznámení Policie ČR, je následně nutno za situace, kdy se vyskytnou pochybnosti o zaznamenaných údajích jak se strany řidiče, tak například ze strany samotného správního orgánu, aby si správní orgán vyžádal další důkazy prokazující skutečnosti uvedené v pravomocném rozhodnutí, jakými je například část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl s účastníkem v blokovém řízení skutečně projednán a existuje tedy právní

podklad pro provedení záznamu v registru řidičů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.08.2010, č.j. 5 As 39/2010-76, a ze dne 03.11.2016, č.j. 9 As 152/2016-18).

V nyní projednávané věci je ze správního spisu zřejmé, že správní orgán I. stupně prokazatelně postupoval v souladu s výše nastíněným postupem. Jak si soud ověřil ze správního spisu, na základě námitky žalobce, že se nemohl dopustit vytýkaného přestupku, jelikož byl v předmětné době držitelem lékařského potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy, vyžádal si správní orgán I. stupně kopii pokutového bloku č. D 1465696 ze série FD/2013 ze dne 11.03.2013. Z těchto následně zjistil, že se žalobcem byl projednán přestupek spočívající v porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Na základě těchto skutečností následně správní orgán I. stupně předmětný pokutový blok vyhodnotil jako dostatečný právní podklad pro záznam bodů žalobce do registru řidičů. Tomuto závěru následně přisvědčil taktéž žalovaný, přičemž krajský soud se s tímto závěrem rovněž zcela ztotožňuje, a to z následujících důvodů.

V předmětném pokutovém bloku je poté zcela jasně uvedeno, že se jednalo právě o tento přestupek. Konkrétně je v pokutovém bloku v kolonce „přestupkové jednání – doba, místo a popis“ uvedeno: „09:40 hod 11.3.2013 H. ul. Ž. č.p. ..., ..., Za jízdy nepřipoután bez. pásem – LP nevlastní, § 6/1a zákona č. 361/2000 Sb.“ Soud považuje tyto formulace za zcela jednoznačné a srozumitelné, žalobce si tedy musel být bezpochyby vědom toho, jaké přestupky s ním byly projednávány. Pokud obsahu pokutového bloku nevěnoval dostatečnou pozornost či u sebe neměl dle svého tvrzení brýle na čtení (když lze v takovém případě pochybovat, zda byl bez těchto brýlí vůbec způsobilým řidičem motorového vozidla v dopravním provozu), jedná se pouze o jeho vlastní pochybení, které jde s ohledem na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* k jeho tíži. V tomto směru se také jeví jako spekulativní tvrzení žalobce, že byl ze strany zasahujícího policisty ubezpečen, že důvodem pro udělení pokuty byl pouze fakt, že žalobce neměl doklad, lékařské potvrzení, v době kontroly Policií ČR u sebe. V tomto směru si totiž zdejší soud nemohl nepovšimnout, že žalobce v průběhu správního řízení opakovaně svá tvrzení ohledně průběhu kontroly Policií ČR měnil. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v námitce proti záznamu bodů ze dne 15.04.2013 uvedl: „Chtěl bych se omluvit, že jsem toto (pozn. soudu: lékařské potvrzení) nepředložil policistovi při přestupku, ale v daný den jsem oslavoval narozeniny (jak je patrné z data mého narození) a v tom shonu jsem si neuvědomil, že vlastním Lékařské potvrzení, a že nesmím být připoután. Poté zřejmě došlo s policistou k nedorozumění a on mne za toto pokutoval v blokovém řízení (k tomu jsem podal podnět k provedení přezkumu dne 8.4.2013).“ K této námitce žalobce doložil i odkazovaný podnět k provedení přezkumného řízení ze dne 08.04.2013, ve které žalobce konstatoval: „Na podporu svých tvrzení dokládám, že jsem držitelem lékařského potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostním pásem na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů (dle § 6 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů), dále jen Lékařské potvrzení. Toto jsem uvedl i zasahujícímu policistovi a ten měl celou věc, ze své pravomoci, postoupit ke správnímu řízení, nikoliv tento přestupek projednávat v blokovém řízení.“ V odvolání proti rozhodnutí č.j. KRPB-84227-7/ČJ-2013-0600DP ze dne 16.05.2013 žalobce uvedl: „Na základě Vašeho prošetření mého přestupku Vás žádám o přezkumné řízení a to z níže uvedených důvodů: 1) policista byl 3x upozorněn, že lékařské potvrzení pouze nemám u sebe a ne, že jej nevlastním. 2) před podpisem blokové pokuty byl policista znovu upozorněn, zda je pokuta pouze za nepředložení potvrzení, na což odpověděl, že ano. 3) protože jsem neměl u sebe brýle na čtení, na což jsem taktéž několikrát policistu upozornil dotazoval jsem se, zda je v pokutovém bloku

napsáno, že jsem pouze nepředložil potvrzení, odpověděl, že ano.“ Jak vyplývá z úředního záznamu o nahlédnutí do spisu ze dne 17.06.2013, č. j. 9727/2013/OdaP/DSA/Br, žalobce při tomto sdělil, že „(...) *si je přestupků vědom, nesouhlasí však s přestupkem, kdy řídil bez pásů, podal návrh na přezkumné řízení Policii ČR, návrh byl zamítnut. Uvedl, že lékařské potvrzení vlastnil, zápis v bloku, že je nevlastní přehlédl, neměl s sebou brýle.*“ Je tedy zřejmé, že prvotně žalobce přiznával, že z důvodu rozrušení z narozeninové oslavy policistovi nesdělil, že vlastní lékařské potvrzení, přičemž následně své tvrzení změnil s tím, že na toto policistu opakovaně upozorňoval, nicméně posléze si nemohl z důvodu zapomenutých čtecích brýlí pokutový blok přečíst a zkontrolovat tak popis skutku, pro který měl být pokutován. Avšak ani tato tvrzení, jež soud považuje za zcela spekulativní a ničím nepodložená, nicméně nemohou nic změnit na tom, že žalobce projevil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, akceptoval učiněné skutkové zjištění i jeho právní kvalifikaci a vzdal se tak možnosti tyto následně zpochybnit.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již ve svém usnesení ze dne 12.03.2013, č. j. 1 As 21/2010-65, potvrdil ustálenou judikaturu správního soudů, dle které je blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. Tímto rozhodnutím je právě pokutový blok, kterým se blokové řízení končí. V ustanovení § 84 odst. 1 zákona o přestupcích jsou poté zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení, s to spolehlivé zjištění přestupku, nedostatečnost vyřízení přestupku domluvou a ochota obviněného z přestupku pokutu zaplatit. Právě třetí z podmínek je poté podle judikatury Nejvyššího správního soudu podmínkou *sine qua non* blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou, a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení stanovené zákonem o přestupcích. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložení pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho poté nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.03.2013, č. j. 1 As 21/2010-65, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 09.06.2016, č. j. 6 As 233/2015-58). Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu již orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení nevyhledávají žádné důkazní prostředky a neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.03.2013, č. j. 1 As 21/2010-65, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 09.06.2016, č. j. 6 As 233/2015-58). Zrušení pravomocného pokutového bloku se lze následně domáhat prostřednictvím návrhu na obnovu řízení či na zahájení přezkumného řízení za podmínky, kdy je zpochybňován samotný souhlas s projednáním daného skutku v blokovém řízení, jenž je podmínkou *sine qua non*, neboť jinak lze vycházet ze závěru, že obviněný z přestupku skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku v blokovém řízení plně akceptoval, vzdal se běžného správního řízení a taktéž možnosti učiněné blokové řízení později zpochybňovat v odvolacím řízení.

Správním orgánem vyžádaný pokutový blok ze dne 11.03.2013 prokazuje, že se žalobcem byl projednán přestupek spočívající v porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Vzhledem k tomu, že se jedná o pravomocné správní rozhodnutí, které je nadáno presumpcí správnosti, žalobce tímto byl uznán vinným z uvedeného přestupku a byla mu za něj rovněž uložena sankce, jedná se o dostatečný právní podklad pro záznam bodů v registru řidičů.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 03.11.2016, č. j. 9 As 152/2016-18: „*Námítka stěžovatele, že se nemohl vytýkaných přestupků dopustit, jelikož byl držitelem lékařského potvrzení, nemohla být v projednávané věci relevantní. Jak již bylo výše uvedeno, otázky týkající se toho, zda se stal skutek definovaný jako přestupek, je namíste řešit v řízení o přestupku, nikoli ve fázi záznamu bodů, respektive řízení o námitkách proti tomuto záznamu. V projednávané věci bylo podstatné pouze to, že záznamy měly oporu v pravomocných správních rozhodnutích (soulad počtu zaznamenaných bodů s bodovým ohodnocením vytýkaných přestupků nebyl zpochybněn).*“ Krajský soud se poté s tímto závěrem plně ztotožnil.

Udělením souhlasu s projednáním skutku v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nadto nikterak nezpochybňuje, převzal žalobce v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na pokutovém bloku souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že byl tento skutkový stav zjištěn úplně a dostatečně a že zjištěnému skutkovému stavu taktéž odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci v blokovém řízení udělena pokuta. Tento svůj souhlas žalobce stvrdil vlastnoručním podpisem na předmětném bloku na pokutu. Udělení souhlasu je poté dle všeho výše uvedeného podmínkou k nabytí právní moci pokutového bloku. Žalobce se tedy zcela vědomě dostal do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a založeném na presumpci správnosti.

Pokud žalobce měl pochybnosti během projednání přestupku na místě (kupříkladu o správnosti vyplnění tvrzení žalobce o vlastnictví lékařského potvrzení příslušníkem Policie ČR), případně pokud v předmětné době skutečně disponoval lékařským potvrzením, bylo zcela na jeho vůli nesouhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení a požadovat zahájení správního řízení o přestupku. Soud k tomuto podotýká, že pokud by i byla pravdivá skutečnost, že žalobce dne 11.03.2013 lékařské potvrzení měl, zajisté by jej policistům předložil či na jeho existenci upozornil, a to zvláště za situace, kdy se měl dopustit právě přestupkového jednání, že nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Je zcela nelogické, aby si dospělá a zcela svéprávná osoba nechala dát pokutu za přestupek nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem, pokud disponovala lékařským potvrzením, že v daný okamžik nemohla být ze zdravotních důvodů bezpečnostním pásem připoutána. Takovéto jednání by bylo nelogické i za situace, kdy by předmětné potvrzení neměl žalobce v okamžiku kontroly přímo ve vozidle, nicméně by jej měl například doma, a i přesto na tuto skutečnost policisty neupozornil a nechtěl, aby tato byla zanesena do záznamu o přestupku. Krajský soud proto považuje tato následná tvrzení žalobce (jak již uvedl výše) za ryze spekulativní a nedůvěryhodné, když navíc žalobce svá tvrzení v průběhu správního řízení měnil.

Jestliže tedy žalobce nyní nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutovém bloku ze dne 11.03.2013 a dovolává se jeho změny v důsledku

předložení důkazů ve správním řízení o námitce proti záznamu bodů, musí soud konstatovat, že tyto skutečnosti nelze s úspěchem uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť tyto směřují proti pravomocnému rozhodnutí vydaného jiným orgánem v blokovém řízení. Tato dodatečná tvrzení by žalobce mohl uplatnit pouze v případě limitovaných opravných prostředků směřovaných přímo proti rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. Správnímu orgánu, jenž je příslušný v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, však nenáleží přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v řízení blokovém či jeho změna. V řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů nelze dodatečně prokazovat či vyvracet existenci lékařského potvrzení v době spáchání přestupku (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 09.06.2016, č. j. 6 As 233/2015-58).

Žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, tedy nepochybil, pokud námitky žalobce týkající se existence lékařského potvrzení vypořádal s tím, že ke skutkovému a právními přezkumu podkladových pravomocných rozhodnutí pro zapsání bodů v registru řidičů již správní orgán I. stupně či žalovaný nebyl příslušný, a pokud shledal, že pokutové bloky tvoří dostatečný právní podklad pro záznam bodů v registru řidičů, rozhodl zcela správně o neodůvodněnosti námitek a záznam 12 bodů v registru řidičů potvrdil. V návaznosti na tyto závěry poté nelze správním orgánům logicky nikterak vytýkat porušení zásady vyplývající z ustanovení § 3 správního řádu, na což nepřipadně poukazoval žalobce.

Pokud žalobce odkazoval na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.03.2012, č. j. 5 As 118/2011-103, musí soud souhlasit se žalobcem, že v této věci Nejvyšší správní soud, obdobně jako v nyní řešené věci, přezkoumával rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů ve věci přestupce, který za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem a kterým dle svého následného tvrzení ve správním řízení údajně disponoval lékařským potvrzením. V daném případě však správní orgán vzal jako jediný podklad pro záznam bodů oznámení o uložení blokové pokuty, a to navzdory pochybnostem, které vznikly po podaných námitkách stěžovatele. V námitkách uplatněných proti záznamu do registru řidičů stěžovatel tvrdil, že sice podepsal pokutový blok, nicméně měl za to, že pokuta je mu ukládána z důvodu, že u sebe nemá příslušné lékařské potvrzení, nikoli za to, že není připoután bezpečnostním pásem. Nejvyšší správní soud shledal pochybení správních orgánů v tom, že bez ohledu na námitky stěžovatele příslušné orgány následně provedly záznam bodů, aniž by si vyžádaly pokutové bloky a odstranily pochybnost, který přestupek byl se stěžovatelem vlastně projednán a zda existovalo pravomocné rozhodnutí o spáchání přestupku jako právní podklad pro uložení záznamu bodů v registru řidičů. Tímto postupem zatížily řízení o námitkách vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. V nyní řešené věci si však správní orgán I. stupně vyžádal taktéž kopii pokutového bloku, jedná se tedy situaci zcela odlišnou od té, jež byla řešena Nejvyšším správním soudem.

Krajskému soudu je dozajista známo, že Nejvyšší správní soud vyjádřil jako obiter dictum svůj názor, že pokud stěžovatel v době silniční kontroly disponoval lékařským potvrzením, nemohl se projednaným skutkem dopustit přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem. K tomuto se však již vyjadřoval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 09.06.2016, č. j. 6 As 233/2015-58, ve kterém uvedl: „[47] Na odporu závěru o nezbytnosti odstranit pochybnost o povaze spáchaného přestupku tehdy Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud přestupce v době silniční kontroly disponoval lékařským

potvrzením, nemohl se projednaným skutkem dopustit přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona provozu na pozemních komunikacích. Bez ohledu na skutečnost, zda přestupce v době kontroly měl u sebe lékařské potvrzení, byl totiž ve smyslu § 6 odst. 2 téhož zákona osobou, na kterou se daná povinnost nevztahuje.

[48] Nejvyšší správní soud však k argumentaci stěžovatele na tomto místě zdůrazňuje, že tato úvaha nebyla nosným důvodem citovaného rozsudku a byla vyslovena obiter dictum. Jakkoli rozšířený senát Nejvyššího správního soudu deklaruje svou pravomoc překonávat i právní názory vyslovené obiter dictum (viz usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62), neplyne z toho, že by se správní soudy musely takovým právním názorem bez dalšího řídit, dokud nebude zákonem předvídaným postupem překonán (§ 17 odst. 1 s.ř.s.). Pro nyní rozhodovanou věc je podstatné, že popsaná úvaha byla nutně – vzhledem ke kontextu a nosným důvodům rozsudku – vyslovena hypoteticky, s předpokladem, že přestupce v době spáchání přestupku lékařské potvrzení, byť ne u sebe, skutečně měl.

[49] Krom toho, nyní posuzovaný případ je od případů řešených Nejvyšším správním soudem v rozsudcích č. j. 5 As 39/2010-76 a č. j. 5 As 118/2011-103 podstatně skutkově odlišný. Základní rozdíl podle názoru Nejvyššího správního soudu spočívá ve skutečnosti, že si správní orgány, na rozdíl od skutkového stavu ve výše zmíněných rozsudcích, vyžádaly pravomocný právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů v podobě částí A pokutových bloků. Správní orgány proto v nyní projednávané věci postavily najisto, že údaje uvedené v oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek odpovídají skutečností uvedeným v pravomocných rozhodnutích ve formě pokutových bloků, na jejichž podkladě byly body do karty řidiče stěžovateli zaznamenány. Správní orgány ověřily, že oba skutky byly se stěžovatelem projednány v blokovém řízení, že v obou případech bylo řízení pravomocně ukončeno řádně a úplně vyplněným pokutovým blokem a že stěžovatel v obou případech pokutu za přestupkové jednání uhradil, pokutové bloky převzal a vše stvrdil svým podpisem. Ostatně stěžovatel tyto rozhodné okolnosti v kasační stížnosti nijak nerozporuje. Obě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahovala popis přestupku podle § 125 odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích v důsledku porušení povinnosti dle § 6 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Tytéž údaje obsahovaly rovněž oba stěžovatelem podepsané pokutové bloky.“

Závěry žalobcem namítaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je tedy nutné vnímat v kontextu věci. Za situace, kdy správní orgán nepostavil najisto, co přesně bylo uvedeno v pokutovém bloku, který měl stěžovatel podepsat, a tedy jaký přestupek s ním byl projednán, mu skutečně nebylo možné vytýkat, že s projednáním přestupku v blokovém řízení souhlasil a sám se tak následně zbavil možnosti lékařské potvrzení předložit. Pokud by se totiž ukázalo, že se stěžovatelem skutečně nebyl projednán přestupek spočívající v porušení povinností být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, ale v porušení povinnosti prokázat se lékařským potvrzením, tedy mít jej u sebe ve vozidle, neměl by důvod nesouhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení z důvodu, aby mohl lékařské potvrzení předložit. Také by byly oprávněné jeho námitky, že nemělo dojít k záznamu bodů do registru řidičů, protože porušení povinností předložit lékařské oprávnění není zařazeno do bodového systému.

Krajský soud však opakovaně upozorňuje na zcela odlišnou situaci, jež nastala v nyní řešeném případě, neboť správní orgán I. stupně si předmětný pokutový blok ze dne 11.03.2013 od Policie ČR vyžádal a z jeho obsahu ověřil, jaký přestupek byl se žalobcem

projednán. Na rozdíl od případu řešeného v rozhodnutí, na něž odkazoval žalobce, zde tedy nezůstaly žádné pochybnosti, když bylo postaveno najisto, že pokutový blok představuje dostatečný právní titul k záznamu bodů do registru řidičů. Správní orgány proto neměly povinnost další skutečnosti jakkoliv prověřovat, neboť tyto byly v řízení o námitkách za dané situace zcela irelevantní.

Soud se tedy v návaznosti na vše výše uvedené ztotožňuje s tím, že blok na pokutu, který žalobce podepsal a zaplatil i uloženou pokutu, je pravomocným rozhodnutím, na základě kterého v registru řidičů správní orgán I. stupně správně vyznačil příslušný počet bodů v bodovém hodnocení řidičů.

V daném případě má soud za prokázané, že žalobce skutečně dosáhl počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů, což v rozhodnutí o námitkách bylo řádně a srozumitelně odůvodněno a blok na pokutu byl tedy řádným podkladem pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidičů a žalobce, který s vyřízením věci v blokovém řízení plně souhlasil, skutkový stav vzal za řádně prokázaným, jej nyní již nemůže zpochybňovat.

VI. Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 26. července 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová